

Dumnezeu și soluția finală

26 februarie 2005

Gili Cârstea

Am auzit deseori argumente stranii care încercau să motiveze pe Dumnezeu în uciderea anumitor categorii de oameni. Sunt unii printre noi care spun că ceea ce face Dumnezeu nu este omor, ci un somn, adică El îi duce la culcare pe cei nedisciplinați, vicioși, rebeli sau periculos de păcătoși. Ei spun că moartea adevărată este cea de-a doua, și că prima moarte fiind un somn, Dumnezeu nu poate fi acuzat de omor. Este adevărat, prima moarte este un somn, dar acest somn stabilește definitiv soarta cuiva, iar grozăvia este tocmai aceasta, că persoanei respective i se răpește posibilitatea de a face schimbări, iar din acest punct de vedere, pentru cei păcătoși este ca și moartea a doua. Doar dacă nu pretindem că toți cei omorâți pe această planetă sunt sfinți și merg în paradis la înviere.

O altă concepție, mai stranie, este aceea că Dumnezeu trebuie să omoare pe păcătoșii irecuperabili. Adică, unii oameni au depășit limitele harului divin, iar puterea mântuitoare nu mai este eficientă asupra lor. Este cazul pe care îl descrie Pavel, când vorbește despre păcatul împotriva Duhului Sfânt. Ei sunt de nevindecă, căci au hotărât să sfideze singura agenție care mai putea face ceva pentru ei. Depășind această barieră, ei își pierd valoarea și deci dreptul la viață, căci permisiunea de a fi lăsați în viață nu ar face decât să agraveze mizeria și chinul în care se vor zbate până la moartea naturală care îi așteaptă.

În Germania anilor 1920 au început să apară în ziare și reviste articole care susțineau că oamenilor ar trebui să li se permită să se omoare, ajutați de rude sau prieteni. Poziția era prezentată de așa manieră încât combaterea ei nu se putea face fără a demonstra o gravă lipsă de compasiune. Se dădea de înțeles că decizia de suicid asistat este nobilă, curajoasă și corectă din punct de vedere social. Se prezentau motive și cazuri pe o bază foarte emoțională. O campanie paralelă încerca să-i convingă pe germani că resursele țării sunt epuizate de oameni a căror calitate a vieții s-a deteriorat atât de mult încât nu mai merită să fie lăsați în viață. Era vorba de bătrâni, de persoane cu handicap mental sau fizic, de evrei sau țigani. La sfârșitul decadei, anumiți medici au început operațiunea cu pacienți din domeniul lor de responsabilitate, omorând anumite categorii de persoane, chiar dacă unii dintre ei nu doreau să moară. Curând, zeci de mii de oameni au fost omorâți prin tratament

medicamentos eronat. Certificatele de deces erau falsificate pentru a ascunde adevărata cauză a morții.

Ajuns la putere, Hitler a îmbinat aceste două tendințe, așa că uciderea sistematică a bolnavilor irecuperabili, a handicapatilor de orice fel, a ajuns politică oficială de stat. Între 1933 și 1945, uciderile se efectuau în instituțiile medicale sau în azilele de bătrâni. Mai târziu, când a început genocidul din lagărele de concentrare, Hitler a păstrat o fațadă respectabilă, că deciziile sunt de domeniul medical. Medicii care fuseseră implicați în activități de eutanasiie în spitalele lor au fost aleși să conducă operațiunile din lagăre. Deja în 1938 mulți cetățeni germani fuseseră complet desensibilizați de suicidul asistat, fiind complet insensibili acum în fața pasului final de eliminare forțată. Omenirea întregă a fost îngrozită de cruzimea și nebunia la care se poate ajunge când nelegiuirea este susținută cu argumente plauzibile.

Acesta este exact cazul lui Dumnezeu, pe care acești teologi moderni îl văd operând după aceleași principii. Ei susțin propaganda diavolului, că cei a căror calitate a vieții s-a deteriorat dincolo de limitele mântuitoare nu trebuiesc lăsați în viață, iar uciderea lor sistematică este nu numai corectă, dar și iubitoare, plină de milă și compasiune.

Este oare posibil ca oameni pe care Dumnezeu i-a onorat cu o descoperire a caracterului Său în lege să susțină procedurile criminale ale unui dictator și să-L prezinte pe Mântuitorul lumii în postura oribilă de criminal nazist? Da, este posibil, atunci când solia despre neprihănirea lui Hristos este batjocorită. Este posibil, dacă ani de zile am lăsat ca propaganda sistematică a evului mediu despre pedepsirea păcătoșilor să desensibilizeze conștiința bisericii rămășiței, deformând dincolo de recunoaștere caracterul sfânt, neprihănit, al Tatălui nostru ceresc.